

Ved' náš boj!

O hokeji se říká, že je to hra tvrdých mužů. Kapitán hokejového klubu Jestřábi Prostějov Matouš Maxmilián Venkrbec je zcela jistě tvrdý a odhodlaný muž. Ovšem na rozdíl od ostatních hokejistů je především tvrdý sám na sebe. V roce 2010, po mnoha letech strávených na ledě, nečekaně ohlásil odchod z prvoligového hokejového klubu a začal studovat vysokou školu. O to větší překvapení bylo, když se po třech letech znovu chopil hokejky a zabruslil na hřiště profesionálního sportu.

Co se tehdy, ve vašich 21 letech, stalo? Přestal vás bavit hokej?

Seběhlo se toho hodně. Především jsem začal objevovat vztah s Bohem a všechny sny spojené s hokejem začaly rychle blednout. Začal jsem se připravovat k biřmování, našel si věřící kamarády a objevoval svět věřících studentů. Nakonec jsem dospěl k okamžiku, kdy jsem věděl, že v hokeji dál pokračovat nechci. Tři roky jsem se mu poté vůbec nevěnoval.

Ligový hokej, aspoň v našich představách, je spojen s pořádnými penězi. Přesto jste odešel studovat teologii a žurnalistiku. Jakou hodnotu má pro vás vzdělání?

S pořádnými penězi spíše až ten extraligový, a to zdaleka ne vždy. Na střední škole jsem studiu moc nedal, čehož jsem později hodně litoval. Zamíloval jsem si ho až po mém obrácení a nástupu na vysokou školu. Jsem za něj moc rád. Studentská léta jsou jedinečná a bohatá na informace i zážitky.

A co je těžší? Učit se, nebo střílet góly?

Obojí je náročné i krásné zároveň. Obojí mi přinášelo a přináší radost a u obojího se taky dost nadřu.

Průměrný věk našich čtenářů je cca 10–12 let, měl jste v tomto období jasno o tom, co chcete v životě dělat?

Ano. Byl jsem si zcela jistý, že chci být profesionální hokejista. Hokej jsem miloval a všechno mu v životě s chutí podřídil. Mohl

jsem se věnovat klavíru a skautu, ale s obojím jsem skončil, protože jsem byl tvrdohlavý a chtěl jen hokej. Až ve dvaceti letech mi došlo, že to byla chyba a najednou jsem vůbec nevěděl, čím chci být.

Ministroval jste někdy?

Ano, právě v období kolem dvanácti let jsem se seznámil s Pepou Sedláčkem, a ten mě i brácha Tadeáš na chvíli přivedl k ministrování. Moc dlouho jsme ale nevydrželi, to až nejmladší brácha Vašek. Vrátil jsem se k němu až na vysoké škole v olomoucké studentské farnosti, kam jsem se snažil chodit co nejčastěji a miloval jsem tyto chvíle blízko oltáře.

Byl jste vyznamenaný titulem sympaták WSM ligy, to asi není samo sebou. Vnímáte na sobě, na vaší hře něco, co není na hokeji běžné? Dá se skloubit hokej a víra?

Tu anketu jsem vyhrál jen díky hecu mých kamarádů, kteří obstarali opravdu velký počet hlasů. Nemyslím si, že bych byl na ledě něčím výjimečný. Taky umím být pořádně

nepříjemný a tvrdý v souboji a leccos oplatit. Vždycky se ale snažím se soupeřem při podávání rukou po zápase usmířit, případně se omluvit. Při hře se totiž může stát ledasco, ale rivalita by podle mě měla zůstat na hřišti. Hokej a víra se podle mého názoru nijak nevyklučují. Ba naopak, mnohdy se hezky doplňují a obohacují.

Slyšel jste o KAHL? Křesťanské amatérské hokejové lize?

Ano, občas se v rámci střídavých startů objevím v Pardubicích. Tam jsem se v roce

2015 seznámil s otcem Antonínem Forbelským, který mně o tomto skvělém počínu řekl a dodnes jsme spolu v kontaktu a občas mi pošle i informace právě o KAHL.

Na co jste v životě nejvíce hrdý, ať už v osobním nebo pracovním?

Opravdu hrdý a vděčný jsem za své děti. Jsou to neuvěřitelně nádherné a nezasloužené dary. V pracovním životě jsem hrdý na náš tým. Nejvíce na ten, s kterým se nám podařilo v roce 2014 postoupit do I. ligy.

Jak vypadá váš běžný pracovní den? Máte nějaké volné dny/víkendy?

V sezoně, která trvá zhruba od začátku srpna do konce března, je režim poměrně nabitý. Volné dny jsou všehovšudy jedna až dvě neděle v měsíci. Všechny ostatní dny je buď trénink nebo zápas. Mimo sezonu je volna mnohem více, včetně všech víkendů.

Když teď v zimě máme trénink, odjíždím z domu kolem osmé hodiny a už kolem jedné jsem doma. Když je zápas (2–3 týdne), jsem pryč celý den a mnohdy přijíždím až pozdě v noci.

Jaký je váš největší hokejový úspěch?

Týmový úspěch, určitě zmiňovaný postup. Zážitky i pocity po takovém úspěchu jsou opojné hlavně kvůli tomu, že je sdílíte se všemi spoluhráči a vaše radost roste, když vidíte tu jejich. Osobní úspěch je každý start v extralize. Obzvláště play off v roce 2015 bylo pro mě velký zážitek.

Pro mnoho z nás je těžké bavit se s našimi vrstevníky o víře, asi nejvíce ze strachu z posměchu. Vy se mezi spoluhráči netajíte tím, že jste věřící (spuhrák!). Jaká je vaše zkušenost s tímto?

Když jsem byl na základní nebo i střední škole, tak jsem to nezvládal skoro vůbec. Stydl jsem se za svou víru a byla mi jen na obtíž. Až když jsem začal hledat skutečný vztah s Bohem, dal mi odvalu a vše potřebné, abych se nestyděl a nebál. Velmi jsem se divil, když pak za mnou začali spoluhráči sami chodit a ptát se na různé věci. Zjistil

jsem, že Bůh zajímá snad každého, jen se báli nebo styděli zeptat zase oni.

Prokázal jste silné odhodlání a ochotu porvat se o vítězství. To jsou důležité „klučí“ vlastnosti. Myslíte si, že je možné naučit se vytrvalosti a pevné vůli?

Tady se právě víra a sport mohou pěkně doplňovat. Ne nadarmo se říká „ve zdravém těle zdravý duch“. Pohyb je totiž základ zdravého těla. Právě schopnost se překonat, zapřít se a snažit se zlepšovat každý den mi ze sportu pomáhá i v osobním životě.

Jsou tyto vlastnosti důležité i ve víře a v duchovním životě?

Myslím si, že mohou být, protože dělat dobro ve svém okolí a milovat lidi kolem sebe si často žádá hodně vytrvalosti, přemáhání a pevné vůle. Přitom je to to nejlepší, co můžeme v životě dělat. To mě učí Ježíš a pomáhá i sport.

Povedlo se vám ukázat spoluhráčům, že věřící člověk může být prostě „normální“?

Takových zážitků mám několik a často je to docela legrace. Jedním takovým byl i ten se změnou našeho předzápasového pokřiku. Po sérii porážek jsme se v šatně trochu pohádali a řekli si, že dnes po zápase nikdo nejde domů. Koupíme nějaké to pivo a budeme řešit, co s tím. Už po diskusi jsem vznesl já svůj nápad. Totiž změnit předzápasový pokřik. Ten byl do té doby vulgární a nesmyslný. Nikdy se mi nelíbil a teď jsem cítil šanci prosadit něco, co by nás před zápasem skutečně semklo. Kluci nebyli proti změnám, a tak

SOUTĚŽNÍ OTÁZKA

Pokud si pozorně přečteš celý článek, jistě ti neunikne, jaký je oblíbený Matoušův verš z evangelia, který ho celoživotně provází. Napiš nám jeho znění na mail redakce@tarsicius.cz, 20 nejrychlejších vyhraje podepsanou hokejovou kartičkou Matouše Venkrbce. A to stojí za to!

jsem přemýšleli o novém pokřiku, když někdo navrhl, abych se místo pokřiku vždy na ledě pomodlil. Dřív, než jsem si to dokázal poskládat v hlavě, už měli v hlasování všichni zvednutou ruku. Doma jsem to všechno bilancoval. Představoval jsem si, jak se na ledě před každým zápasem modlím a vůbec se mi to nezdálo jako dobrý nápad. Měl jsem strach, že to není důstojné prostředí a chvíle. Patří modlitba i na led? Stmelí nás něco, čemu většina stejně nevěří? Nakonec jsem si řekl, že se ještě pomodlím, než to celé zavrhu. Otevřel jsem náhodně Písmo (to moc často nedělám) a okamžitě mi padl zrak na verš Sk 18, 9: „Ne-

boj se, mluv a nemlč.“ A bylo jasno. Našel jsem si v Písmu dva bojovné pokřiky: „Ved' náš boj“ a „Dnes bojujte za své bratry.“ Kolem branky jsme udělali kruh, kluci se chytli kolem ramen, já klekl na jedno koleno uprostřed nich, zakřičel pokřik a oni zakřičeli: „Amen“. Právě pokřik „Ved' náš boj“ máme od onoho okamžiku v sezoně 2014/2015 až dodnes.

okamžiku v sezoně 2014/2015 až dodnes.

Svoji víru a dobré „hokejové“ vlastnosti jste prokázal i ve vztahu s vaší budoucí ženou, se kterou jste žil v čistotě až do svatby. Bylo to těžké?

Někdy i těžší než ty góly a učení, ale vždycky krásné a zpětně jsme za to oba s manželkou moc rádi. Nic nám neuteklo, naopak jsme si dokázali vyjadřovat náklonost mnoha různými způsoby a víc si povídat, což je pro každý vztah důležité. Zároveň jsem věděl, že ji tím chráním, aby se mohla darovat jen jednomu muži.

Co vám život v partnerské čistotě dal? Můžete říct, že vám i něco vzal?

Nejvíce nám dal právě ten velký prostor poznat se jinak, než jen tělesně, a taky jsme se mohli na sebe stále těšit, a to dávalo našemu vztahu další velký náboj. Nenapadá mě asi nic, co by mi vzal.

Máte rodinu, dvě krásné děti. Chtěl byste, aby z nich byli sportovci? Hokejisti? Sám trénujete mládež, v čem je podle vás právě hokej vhodný pro děti? Může jim něco dát/vzít?

Rozhodně s manželkou děti ke sportu a k pohybu vedeme a jsme rádi, že je to baví. Pohyb je podle mého názoru naprosto nezbytný pro jejich zdravý vývoj, ať už je to v útlém věku hned plavání nebo základy gymnastiky. Později může sport také mnoho dát, ale samozřejmě má i svá rizika, která se sport od sportu mohou lišit. Já se na hokej příliš upnul a nerozvíjel jsem se moc všestranně. Obzvláště kluci si často myslí, že budou nejlepší, a šidí školu a další kroužky.

Matouš Maxmilián Venkrbec

29 let, ženatý, dvě děti: Anna a Vítek, studoval: Management sportu a trenérství, žurnalistika, teologie - ve všem pouze bakalář, největší hokejový úspěch: postup do I. ligy, oblíbený biblický citát: 2014, Mk 8,36, oblíbené jídlo: dušená mrkev s bůčkem a bramborem

Snad vždycky toho litují. To je zkušenost moje i mnoha mých spoluhráčů.

Pro mnohé jste příkladem dobrého člověka. Máte nějaké celoživotní heslo, kterým se řídíte?

Každý člověk je dobrý, jen jsme všichni různě zranění. Jedním velkým heslem je celé evangelium. Verš, který mě hodně provázel a provází, je Mk 8, 36: „Co prospěje člověku, ziská-li celý svět, ale ztratí svůj život.“

Co byste vzkázal našim čtenářům?

Nebojte se být otevření a upřímní k lidem kolem sebe. Možná sčytáte občas posměch, ale uvidíte, že se vše v dobré obrátí. Stejně tak buďte otevření Bohu, od kterého vám posměch nehrozí, a dary jsou zaručené.

Děkujeme za rozhovor a přejeme mnoho radosti ve všem, co děláte.

Petr Lukeš a Zbyněk Pavienský

Foto 2.str. 12.: Tato fotografie vznikla spolu s Matoušovým příběhem pro web Bez frází, autorkou je Jana Mensatorová. Děkujeme mnohokrát. Foto: Radim Tesař - LHK Jestřábi Prostějov; archiv Matouše Venkrbce; learchitecto - Adobe stock